

TEBRİKLER!

En az bir büyüğünüz sizinle ilgileniyor olmalı. Muhtemelen bu yetişkin uzunca bir süredir, hatta büyük olasılıkla doğduğunuzdan beri sizinle birlikte. Sonunda bu koca koca yetişkinleri başarılı bir şekilde "kullanabilmek", onların hızına yetişebilmek ve onları az da olsa anlayabilmek için bazı önemli detaylar keşfedeceksiniz.

Hazır mısınız?

Sırları bu basit keşif günlüğünde gizli:

- * Başınızdaki büyüklerden (anne, baba, anneanne, babaanne... hiç fark etmez) yüksek performans elde edecek,
- * Basit bakım ve onarım işlemlerini kolayca halledecek,
- * İşleyişin çoğu durumda sorunsuz bir şekilde devam etmesini sağlayabileceksiniz.

DIKKAT!

Yetişkinler çok sayıda karmaşık kullanım modu ve işlev içerir. Zorlu denemelere kalkışmadan önce bu özellikleri yadırgamamanız ÖNEMLİ. Bol bol alıştırma yapmalısınız.

YETİŞKİNLERİ "KULLANMADAN" ÖNCE:

Bu kitap, büyüklerinizin kullanım ve bakımına dair detaylı bilgi içerir; ciddi ve özenli bir şekilde okuyun. Çekinmeden NOT ALABİLİRSİNİZ. Ha, bir de unutmadan; bu kitabı ihtiyaç durumunda kolayca erişebileceğiniz güvenli bir yerde muhafaza ediniz.

28 Temmuz Salı, 16.23

Bu keşif günlüğünü hangi dâhinin yazdığını merak ediyorsanız size hemen kendimi tanıtayım!

Adım, Katya. On üç yaşındayım ve yetişkin davranışları konusunda muhtemelen dünyanın önde gelen uzmanlarından biriyim. Uzun yıllardır, onların tuhaf kullanim koşulları ve işlevleri -hem vahşi ortamlarda hem de esaret altındayken- üzerine çalışmalar yürütüyorum.

Kendimi az da olsa şu meşhur doğa tarihi uzmanları (örnek: David Attenborough) gibi görmekten hoşlanıyorum; aramızdaki fark, ben çalışmalarımı şempanze, sırtlan ve meyve yarasaları yerine annem, anneannem ve Julie teyzem üzerinde yürütüyorum.

Onlar ve diğer yetişkinler üzerinde yürüttüğüm bu çalışmalar sırasında yaşadıklarım beni bu mükemmel günlüğü yazmaya itti. Ne de olsa bu işi birinin üstlenmesi gerekiyor... Peki, bunu benim gibi bir Yetişkin Davranışı Uzmanı'ndan daha iyi kim yapabilir? Hiç kimse. Evet arkadaşlar, dışarıda tam anlamıyla vahşi bir orman var. Ağzına kadar ebeveyn dolu bir orman... ve bildiğiniz gibi, orman kanununa göre ya avlanırsın ya da av olursun! Şimdi başlayalım...

Bu detaylı keşif günlüğünde, yıllar boyunca sürdürdüğüm kapsamlı çalışma ve deneyler sonucu yetişkinler üzerine elde ettiğim gizli bilgileri sizinle paylaşarak, onların tuhafliklarına adapte olmanız için size yardımcı olacağım.

Aşağıdaki konularda kendinizi geliştirmeniz garanti kapsamındadır:

- 1) Ebeveynlerin anlamsız davranışlarını anlamak,
- 2) Bir sonraki adımlarını tahmin etmek,
- 3) Adımları kendi avantajınıza kullanmak.

Yardımlarım sayesinde daima anne ve babanızdan bir adım önde olarak, onların tüm utanç verici anlarını zarsız ziyansız atlatacaksınız. Ne kadar süper, değil mi?

Muhtemelen, (henüz) keşfedilmemiş bir dâhi ve konusunda (yüksek olasıkla dünya çapında) bir uzman olan benim gibi birinin ilginç ve heyecan verici bir yerde yaşıyor olduğunu düşünüyorsunuzdur; devasa bir şehirde ya da civarında en azından bir adet alışveriş merkezi olacak kadar büyük bir kasabada... Hayır, ben bu kadar şanslı değilim. Yakın zamanda (benim tarafımdan) yapılan bir ankette “en sıkıcı kasaba” seçilen Zelanda’da yaşıyorum.

Zelanda, isminden tahmin ettiğiniz gibi, sessiz sakın veya şirin bir kasaba değil. Küçük kulübeler, kırmızı tuğla kullanılarak yapılan gösterişli müstakil evler ve benim de içinde yaşadığım eski ve yeni belediye konutlarıyla dolu, giderek genişleyen garip bir yer daha çok.

Annem, on beş yaşındaki ablam Mandy ve sekiz yaşındaki erkek kardeşim Jack ile birlikte yaşıyorum. Babam artık buralarda değil. Ailemize son dakika katılan bir üyemiz daha var, onun adı ise Raskal. Kendileri on iki yaşında bir teriyer, yani insan yaşıyla tam tamına

yetmiş beş yaşında! Ufak tefek, beyaz, tüy yumağı gibi bir köpek. Komik sivri kulaklarına rağmen en büyük hobiyse insanların yüzlerini yalamak.

Annem, Mandy, Jack ve Raskal dışında sülalemin geri kalanı da bu kasabada yaşıyor. Her nedense kimse burayı terk etmiyor. Garip, ama gerçek. Bir yandan araştırma yapmak için harika bir ortam yaratsa da en az bir akrabamla karşılaşmadan yolda yürümem imkânsız. Gen havuzumdan birine rastlamadan bahçeye, parka, civar dükkânlara... ya da herhangi bir yere gidemiyorum.

Ninem (annemin annesi) bir mini markette çalışıyor. Mesela o... o kadar meraklıdır ki, burnunu işime sokmadan markete bile gidemem.

Örneğin bu sabahı ele alalım. Markete dondurma almaya gitmiştim. Ninem o sırada -asık suratıyla- tuvalet kâğıtlarından koca bir piramit yapıyordu. Fark ettirmeden yanından geçmeye çalıştım, ama nafiye.

Bir anda, “Duyduğuma göre kardeşinin BAĞIRSAKLARI BOZULMUŞ!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Öyle ki, bulunduğunuz beş kilometre içindeki herkes bu muhteşem bilgiyi öğrenmiş oldu. “Susan teyzen söyledi. Şimdi nasıl, iyileşiyor mu?”

“Evet,” diye fısıldadım, kıpkırmızı suratımla.

“Pis iş! Peki ya sen, SEN DE ishal oldun mu?”

Kısacası, Zelanda’da yaşıyorsanız özel hayat diye bir kavramdan bahsedemezsiniz.

Yine de ninemin her zaman söylediği gibi, *her işte bir hayır vardır*, diyerek bu tatsız anıları geri plana atmalıyım. Hayatıma dair en trajik detayları bile afişe edip yaptığım her şey hakkında yorumda bulunmaya hakları olduğunu düşünen bunca yetişkinle çevrenlemek zor. Ancak bu sayede, çok kritik beceriler ve teknikler geliştirebildim; hepsini bu son derece faydalı keşif günlüğümde paylaşacağım.

FAYDALI İPUCU:

Büyüklerin "Yetişkinlere Hükmetme" planlarınızı ortaya çıkarmalarına engel olmak için bu kitabı kahverengi bir defter kabıyla kaplayıp üzerine siyah, kalıcı mürekkeple ZORLU MATEMATİK DENKLEMLERİ yazabilirsiniz. Böylece anne babanız sizi her bu kitapla gördüğünde, keyiflenip göğsünü kabarta kabarta sizinle gururlanır.

Bu, yetişkinler söz konusu olduğunda size avantaj sağlayacak harika numaralardan biridir.

İçinizden, *anlattıklarına neden inanayım ki*, diye geçiriyor olabilirsiniz, o yüzden kendimden biraz daha bahsetmem gerek sanırım. Boyum 1.50, gözlerim yeşil, omuzlarıma kadar inen siyah saçlarım ise ne yazık ki pek ilgi çekici değil. Çenemin fazla sivri olduğunu düşünüyorum –ki bu da pek sevgili ailemden gelen bir özellik. Yaşadığımız yer sivri çeneli insanlarla dolu. Korkutucu derecede cılız olan bacaklarım ve titrek dizlerim çoğu zaman çubuk krakerlere benzetilir.

Annem benim “çarpıcı” bir görünüme sahip olduğumu söyler, bu da aslında kuzenim Hannah –uzun sarı saçları ve harika bir burnu vardır– kadar güzel olmadığımı söylemenin Arapçası. Neyse ki Hannah benim en yakın arkadaşım; o yüzden bunu fazla dert etmiyorum.

Dünyadaki ikinci en iyi arkadaşımrsa Louise; kıvrıkcık kırmızı saçlarıyla pek şekerdir ve takma adı Loops’tur. Hannah ve Loops her açıdan müthüştür. Beni öyle çok güldürüyorlar ki, bazen neredeyse çatlayacak gibi oluyorum. Ama artık itiraf vakti. Her ne kadar ebeveynleri eğitime ve onları kullanma konusunda kendimi dünya çapında bir uzman olarak görsem de (bunun fazla iddialı bir söylem olduğunu kabul ediyorum), söz konusu ben olduğumda, her zaman o kadar da süper sayılmam.

Koordinasyonum biraz zayıftır. Ya da Hannah’nın deyişle fazla sakarım! Okul servisinde mutlaka bir şeylere takılırım ya da bir sonraki derse yetişmek için koştururken insanlara çarpıp elimdeki kitap ve defterleri yerlere saçarım.

Artık bir ergen olduğum için düzenli olarak “dev sivilcenin laneti” başlıklı bir kısa film çekmem gerekiyor. Çoğunlukla sivri çenemi ya da sivilcenin yüzümde çıktığı herhangi bir yeri, ev ödevi dosyamın arkasına saklama üzerine türlü stratejiler geliştirdim.

Üstelik kendimi utanç verici durumlara sokmakta üstüme yok. Örneğin ilkokul son sınıftayken, okula, hayır kurumlarından biri için kostüm giyip gittim... *ama gös-*

teri gününden bir hafta önce! Kendimi o palyaço kostümünde (iğrenç bir papyon ve devasa ayakkabılarla birlikte) düşündükçe hâlâ dehşete kapılıyorum.

Fakat bu durum bile “özel” bir insanın yanındayken kendimi utandırmaktan usanmayışımın yanında hiç kalır. “O” etrafımdayken tamamen devre dışıyım.

Çünkü... ben ona resmen aşığım! Şanslı insan, ha-ha!

Kendileri Hannah ile birlikte hem kasabada hem de okulda peşinde dolaşıp durmamıza rağmen varlığımdan haberi bile olmayan, dayanılmaz ve inanılmaz derecede etkileyici Ben Clayden... Hannah da ona resmen aşık. Ama her ne kadar mümkün görünmese de, eğer ikimizden biri onu elde etmeyi başarırsa diğeri vazgeçip Himalayalarda yaşayan kel, dişsiz bir rahibe olacak. Bunun üzerine resmi bir anlaşma yaptık.

BEN CLAYDEN: BİLGİ DOSYASI

- Bizden üç yaş büyük.
- On altı yaşında ve taş gibi (yani FAZLA yakışıklı!).
- Anne babası doktor olduğundan kasabanın lüks kesiminde oturuyor.
- Zelanda’daki ve muhtemelen dünyadaki en muhteşem çocuk.
- Sanat konusunda çok yetenekli. Leonardo da Vinci ya da Picasso’dan bile daha iyi olabilir, ama en önemlisi...
- AKRABAMIZ DEĞİL!

Inanın bana Őu son madde büyük bir avantaj. Özellikle ailecek buralı olduğumuz göz önünde bulundurulacak olursa belki de bir mucize. Ben Clayden'ın korkunç bir bedensel zr olsa bile, sırf akrabamız olmadığından, üremek için onu da hesaba katmak zorunda kalabilirdik.

Ama kesinlikle bir zr yok, hatta zrle ilgisi bile yok. Uzun boylu, sportif, koyu altın sarısı saçları ve harika gözleri var; hani Őu bakıp bakıp kendinizi kaybedeceğiniz masmavi gözlerden... Üstelik enesi de sivri falan değil! *Survivor* yarışmasına katılıp da boğazlanan bir kedi gibi ciyaklasa bile yarışmayı kazanırdı çünkü ülkedeki tüm kızlar, anneler ve nineler, kısacası tüm kadınlar ona oy verirdi.

O kadar yakışıklı! Onu görünce hızlı ve derin derin soluk alıp vermeye baŐlıyorum. Ya da yanından geçerken bazen Hannah'nın bana nefes almamı hatırlatması gerekiyor.

Ben Clayden'a aşık olmak hayatlarımızı mahvetti. Kimse onun kadar mkemmelenemez.

Mesela bir ara Thomas Finch'den hoŐlanıyordum. ArkadaŐı Neil Parkhouse, Hannah'ya benim Thomas'ın kız arkadaŐı olmayı isteyip istemeyeceğimi sormuŐ; ben de "olur," diye cevap gönderdim ama sonra *bir daha konuŐmadık*. Tuhaf, yle değil mi? Benden hoŐlandıĐını biliyordum. Bir keresinde matematik dersindeyken adımı tükenmez kalemle koluna yazmıŐtı.